

Náhrada škody a insolvenční řízení

Pokud byla podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku obviněnému uložena povinnost, aby podle svých sil nahradil škodu, kterou trestným činem způsobil, v době trvání účinků schválení oddlužení plněním splátkového kalendáře, je nutno při zkoumání, zda obviněný vyhověl uloženým podmínkám podmíněného odsouzení ve smyslu § 83 odst. 1 tr. zákoníku, náležitě přihlídnout k jeho reálné možnosti disponovat se svým majetkem, respektive k jeho povinnosti naložit s příjmy určenými k plnění splátkového kalendáře způsobem určeným v rozhodnutí o schválení oddlužení. Tato okolnost proto nemůže být přičtena k tíži obviněného, neboť možnost hradit škodu podle jeho sil po dobu trvání oddlužení je ztížena, k čemuž je třeba při individuálním posouzení splnění podmínek podmíněného odsouzení přihlídnout, a automaticky tak neznamená, že by se při absenci dalších rozhodných skutečností svědčících v jeho neprospěch, nemohl ve zkušební době osvědčit.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 4 Tdo 624/2015, ze dne 15.7.2015)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání obviněného Ing. J. D., proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 11. 2014 sp. zn. 8 To 460/2014, v trestní věci vedené Městským soudem v Brně pod sp. zn. 7 T 105/2014, tak, že podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. se dovolání obviněného Ing. J. D. odmítá.

Z odůvodnění :

Obviněný Ing. J. D. byl rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 3. 9. 2014 sp. zn. 7 T 105/2014 uznán vinným zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, 4 písm. d) tr. zákoníku, jehož se dopustil tím, že dne 7. 7. 2011 v B. na základě předchozí domluvy od poškozeného P. K., vylákal pod záminkou investice do podnikání zapůjčení oproti směnce vlastní částky 450.000 Kč, ačkoliv si byl vědom, že zapůjčenou finanční hotovost nebude schopen ke dni splatnosti směnky 7. 7. 2012 vrátit, a dále dne 11. 7. 2011 za stejných okolností vylákal od téhož poškozeného P. K. zapůjčení oproti směnce vlastní částku 450.000 Kč, ačkoliv si byl vědom, že zapůjčenou finanční hotovost nebude schopen ke dni splatnosti směnky 11. 7. 2012 vrátit, kdy po převzetí druhé částky přerušil s poškozeným veškerý kontakt a do současné doby zapůjčené peníze nevrátil a to ani částečně, čímž způsobil poškozenému P. K. škodu v celkové výši 900.000,- Kč.

Za to mu byl podle § 209 odst. 4 tr. zákoníku uložen trest odnětí svobody v trvání třiceti měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání čtyřicet dva měsíců. Zároveň mu byla podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku uložena povinnost, aby podle svých sil nahradil škodu, kterou trestným činem způsobil. Poškozený P. K., byl v souladu s § 229 odst. 1 tr. ř. odkázán se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Citovaný rozsudek napadli obviněný a poškozený P. K. odvoláním. Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 25. 11. 2014 sp. zn. 8 To 460/2014 z podnětu odvolání poškozeného pod bodem I. podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek zrušil ve výroku o náhradě škody. Za podmínek ustanovení § 259 odst. 3 tr. ř. pak nově rozhodl podle § 228 odst. 1 tr. ř., když obviněnému uložil, aby poškozenému P. K., nahradil škodu ve výši 900.000,- Kč. Pod bodem II. téhož rozsudku odvolání obviněného podle § 256 tr. ř. zamítl.

Proti rozsudku odvolacího soudu podal obviněný prostřednictvím své obhájkyne dovolání s odkazem

na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., a to výslovně pouze do výroku o náhradě škody.

V konkrétní rovině namítl, že přestože měl poškozený svůj nárok ze dvou předmětných směnek náležitě podložen i sjednanou rozhodčí doložkou, zaslal obviněnému toliko výzvu k zaplacení a svůj nárok neuplatnil v civilním řízení. Insolvenční soud usnesením ze dne 19. 9. 2012 sp. zn. KSLB 57 INS 2640/2012 zjistil úpadek obviněného, povolil řešení úpadku oddlužením a zároveň vyzval věřitele, aby do 30 dnů přihlásili své pohledávky za obviněným. V době podání výzvy k zaplacení ze dne 17. 7. 2012 a posléze trestního oznámení tedy již probíhalo vůči obviněnému insolvenční řízení, což mohl právní zástupce poškozeného zjistit z insolvenčního rejstříku. Poškozený řádně a včas svoji pohledávku za obviněným do insolvenčního řízení nepřihlásil a nebyl tak zahrnut do oddlužení obviněného, ač tak učinit měl a mohl. Poškozený trestní oznámení tudíž podal z důvodu promeškání lhůty k přihlášce, nikoli z přesvědčení, že ho obviněný chtěl podvést, neboť jiný přiměřený postup v civilním řízení mu nezbyl. Obviněný měl za to, že poškozený skutečným věřitelem není, protože s ním v minulosti obchodoval a byl přesvědčen, že poškozený dluží obviněnému. Je s podivem, že trestní oznámení obviněného vůči jeho dlužníku bylo odmítnuto s poukazem na subsidiaritu trestní represe, avšak obviněný, ačkoliv se jedná o případ v podstatných částech podobný, byl pravomocně odsouzen.

Obviněný současně odkázal na ustanovení § 413 a 414 zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „insolvenční zákon“) upravující možnosti dlužníka nakládat se svými prostředky, a uvedl, že neuplatnil-li poškozený svou pohledávku za obviněným v insolvenčním řízení včas, neměla by být v jiném soudním řízení přiznána, respektive mělo by s ní být naloženo jako s pohledávkou promlčenou. Opačným postupem by se vytratil princip a smysl oddlužení, zvláště pokud má věřitel uloženo zákonem se domáhat svých práv v určité lhůtě a určitým způsobem. V daném případě se nadto nejednalo o náhradu škody obtížně zjistitelnou, respektive vymahatelnou.

Další námitkou obviněného je tvrzení, že přiměřená povinnost k náhradě škody podle svých sil a schopností podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku jemu uložená mu znemožňuje osvědčit se ve zkušební době, neboť při povolení oddlužení nemůže disponovat se svými prostředky libovolně a na úhradu vlastních potřeb mu zbývá pouze minimum, přičemž doba trvání oddlužení pokrývá dobu podmíněného odkladu výkonu trestu odnětí svobody. Obviněný je proto ohrožen výkonem tohoto trestu, ač má minimální či žádnou možnost uhradit škodu během podmíněného odsouzení a nepříznivou hrozbu tak odvrátit. Dosud byl osobou bezúhonnou nemající sklony k protizákonnému jednání, která se dostala v souvislosti se svým podnikáním do tíživé situace, neměl tedy všechny předpoklady k tomu, aby se za normálních okolností osvědčil. Jistou zárukou pro obviněného představuje podle jeho názoru ustanovení § 83 odst. 1 tr. zákoníku, podle něhož s ohledem na okolnosti případu nemusí neuhrazení škody pro probíhající oddlužení vést k případnému výroku o neosvědčení.

Dovolatel dále poukázal, že odvolací soud obecně konstatoval, že je-li škoda pojmovým znakem skutkové podstaty trestného činu, a je alespoň v minimální výši zjištěna, musí být rozhodnuto o povinnosti škodu nahradit, nejsou-li dány okolnosti hodné zvláštního zřetele. Obviněný se domnívá, že v nyní posuzovaném případě jsou právě tyto okolnosti dány a jejich pomínutím může odsouzení obviněného vést k nepříznivějšímu výsledku, tj. přímému výkonu trestu, zatímco poškozený jako věřitel se zcela vyhnul nutnému následku nedostatečné péče o svou pohledávku, což může být modem operandi pro jiné věřitele.

Obviněný proto navrhl, aby Nejvyšší soud rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 11. 2014 sp. zn. 8 To 460/2014 ve výroku I. zrušil a podle § 265 tr. ř. rozhodl sám tak, že poškozenému nárok na náhradu škody nepřizná.

Státní zástupce činný u Nejvyššího státního zastupitelství ve svém vyjádření k dovolání obviněného shrnul, že jeho námítka nepovažuje za důvodné. Odvolací soud u výroku o náhradě škody vycházel ze skutečnosti, že obviněný poškozenému způsobil trestnou činností škodu ve výši 900.000,- Kč a že vznik této škody zavínil (§ 2894 a § 2910 občanského zákoníku), tudíž bylo podle odvolacího soudu nezbytné postupovat podle § 228 odst. 1 tr. ř. a obviněnému povinnost k náhradě škody uložit. Neuložil-li soud prvního stupně obviněnému povinnost k náhradě škody a odkázal poškozeného podle § 229 odst. 1 tr. ř. na řízení ve věcech občanskoprávních, tak pochybil. Svým rozhodnutím o náhradě škody odvolací soud jeho pochybení napravil. Státní zástupce se ztotožnil s argumentací odvolacího soudu, že insolvenční zákon neobsahuje žádné omezení ve vztahu k trestnímu řízení o náhradě škody, takže není překážkou pro rozhodnutí o náhradě škody podle § 228 tr. ř. okolnost, že je obviněný dlužníkem, o jehož majetku probíhá insolvenční řízení, a že poškozený nebyl účastníkem insolvenčního řízení. Nad rámec uvedeného státní zástupce doplnil, že insolvenční zákon je obecným právním předpisem upravujícím problematiku úpadku a jeho řešení. Insolvenční řízení jako takové je druhem civilního soudního řízení. Za situace, kdy insolvenční zákon neobsahuje zvláštní normy týkající se uplatnění nároku na náhradu škody způsobené trestnou činností, přičemž tyto normy jsou obsaženy v trestním řádu (viz např. § 43 či § 228 tr. ř.), je k němu trestní řád ohledně škody způsobené trestným činem předpisem *lex specialis* a trestní soudy jsou tím pádem povinny postupovat podle příslušných trestně procesních norem, nikoliv odkazovat poškozené na insolvenční řízení. Státní zástupce má rovněž za to, že by bylo krajně nespravedlivé, aby dluhy, které vznikly obviněnému z titulu páčání majetkové trestné činnosti, zanikaly, byť třeba jen částečně, díky insolvenčnímu řízení. To by totiž fakticky znamenalo, že by zůstal pachateli trestné činnosti zachován prospěch z trestné činnosti, což by popíralo jeden ze základních právních principů (srov. např. rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 34/09, kde je jasně vysloven princip zákazu prospěchu z vlastního protiprávního činu). Znamenalo by to i nespravedlivý a neodůvodnitelný zásah do práv osoby poškozené trestným činem, neboť poškozený by se nemohl domoci plné náhrady škody způsobené trestným činem. Jeho práva by byla povinností postupovat podle insolvenčního zákona významně omezena, a to ve prospěch pachatele trestného činu. Poškozený by se nemohl domoci plné náhrady škody z trestné činnosti a prospěch z trestné činnosti na straně pachatele by zůstal neodčerpán, resp. byl by pachateli zachován.

Výtka obviněného, že uložení povinnosti k náhradě škody má na něj nepřiměřeně nepříznivý dopad v oblasti trestního práva hmotného, a to zejména co do možnosti osvědčení ve zkušební době, je bezpředmětná. Napadený rozsudek odvolacího soudu se podle názoru státního zástupce nijak nedotkl výroku nalézacího soudu, který uložil obviněnému v souvislosti s podmíněným odsouzením k trestu odnětí svobody přiměřenou povinnost podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku nahradit škodu podle svých sil. Právě tato povinnost má význam pro rozhodnutí o osvědčení, nikoliv pak povinnost uložená odvolacím soudem podle § 228 odst. 1 tr. ř.

Jelikož státní zástupce nedovodil v posuzované trestní věci ani existenci extrémního nesouladu mezi provedenými skutkovými zjištěními a právním posouzením, navrhl, aby Nejvyšší soud dovolání obviněného odmítl podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. jako zjevně neopodstatněné, a učinil tak v neveřejném zasedání za podmínek § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř., a to i pro případ odlišného rozhodnutí Nejvyššího soudu [viz § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř.].

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) zjistil, že dovolání obviněného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 11. 2014 sp. zn. 8 To 460/2014 je přípustné z hlediska ustanovení § 265a odst. 1, 2 písm. a) tr. ř. Obviněný je podle § 265d odst. 1 písm. b) tr. ř. osobou oprávněnou k podání dovolání (pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká). Dovolání, které splňuje náležitosti obsahu dovolání podle § 265f odst. 1 tr. ř., obviněný podal prostřednictvím své obhájkyne, tedy v souladu s ustanovením § 265d odst. 2 tr. ř., ve lhůtě uvedené v ustanovení § 265e odst. 1 tr. ř. a na místě určeném tímž zákonným ustanovením.

Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. uplatněný obviněným je dán v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Uvedenou formulací zákon vyjadřuje, že dovolání je určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva, nikoliv z hlediska procesních předpisů. Tento dovolací důvod neumožňuje brojit proti porušení procesních předpisů, ale výlučně proti nesprávnému hmotně právnímu posouzení (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 9. 2004 sp. zn. II. ÚS 279/03). Skutkový stav je při rozhodování o dovolání hodnocen pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. S poukazem na tento dovolací důvod totiž nelze přezkoumávat a hodnotit správnost a úplnost zjištění skutkového stavu, či prověřovat úplnost provedeního dokazování a správnost hodnocení důkazů ve smyslu § 2 odst. 5, 6 tr. ř. (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 4. 2004 sp. zn. IV. ÚS 449/03). Nejvyšší soud není povolán k dalšímu, již třetímu justičnímu zkoumání skutkového stavu (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 5. 2004 sp. zn. IV. ÚS 73/03). Případy, na které dopadá ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., je tedy nutno odlišovat od případů, kdy je rozhodnutí založeno na nesprávném skutkovém zjištění. Dovolací soud musí vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn v průběhu trestního řízení a jak je vyjádřen především ve výroku odsuzujícího rozsudku, a je povinen zjistit, zda je právní posouzení skutku v souladu s vyjádřením způsobu jednání v příslušné skutkové podstatě trestného činu s ohledem na zjištěný skutkový stav.

Dovolatel ve svém mimořádném opravném prostředku napadl výslovně výrok o náhradě škody obsažený v rozsudku soudu druhého stupně, takže k jeho některým poznámkám týkajícím se výroku o vině dovolací soud nepřihlížel. Podstatou jeho argumentace je tvrzení, že bylo-li zahájeno insolvenční řízení vůči němu, jako dlužníkovi, poškozený mohl a měl svou pohledávku přihlásit přihláškou, což však neučinil, a nikoliv ji uplatňovat v adhezním řízení. Neuplatnil-li ji včas v insolvenčním řízení k výzvě insolvenčního soudu, neměla by být v jiném soudním řízení přiznána, respektive by měla být považována za pohledávku promlčenou.

Z odůvodnění ve věci vydaných rozsudků se podává, že soud prvního stupně odkázal poškozeného s jeho nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních podle § 229 odst. 1 tr. ř. s odůvodněním, že se sice řádně a včas připojil se svým nárokem na náhradu škody k trestnímu řízení, avšak zjišťování faktického stavu oddlužení obviněného a případný dopad nové pohledávky za obviněným by neodůvodněně prodloužilo hlavní líčení vzhledem k potřebě provádět další dokazování. Soud druhého stupně naproti tomu dospěl k závěru, že insolvenční zákon neobsahuje žádné omezení ve vztahu k adheznímu řízení, tudíž pro rozhodnutí o náhradě škody podle § 228 tr. ř. není překážkou souběžně probíhající insolvenční řízení. Výrok o náhradě škody k odvolání poškozeného tudíž zrušil, neboť v hlavním líčení bylo prokázáno, že obviněný stíhaným zločinem poškozenému zaviněně způsobil škodu ve výši 900.000,- Kč, proto soud prvního stupně pochybil, pokud jej odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních podle § 229 odst. 1 tr. ř., neboť výše škody jako zákonný znak trestného činu byla alespoň v minimální výši z hlediska viny dostatečně prokázána podle § 2 odst. 5 a § 89 odst. 1 písm. e) tr. ř.

K námitce obviněného ohledně nemožnosti přiznat odsuzujícím trestním rozsudkem poškozenému náhradu majetkové škody ve smyslu § 228 odst. 1 tr. ř., neboť poškozený měl jako věřitel přihlásit tuto svou pohledávku vyvolanou trestným činem obviněného do insolvenčního řízení, lze uvést následující.

Předmětnou námitku nelze s úspěchem v dovolacím řízení uplatnit s odkazem na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., neboť se nejedná o nesprávné právní posouzení skutku či jiné nesprávné hmotně právní posouzení, nýbrž o námitku procesní, jelikož vada má spočívat v zákonné

překážce ve smyslu § 228 odst. 1 tr. ř. brání soudu uložit obviněnému povinnost k náhradě škody. Stejně tak by se jednalo o výhradu týkající se porušení procesních předpisů, kterou nelze subsumovat pod důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., odkázal-li by obviněný (což však neučinil) ve svém dovolání na ustanovení § 140b insolvenčního zákona ve znění zákona č. [294/2013](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, účinné od 1. 1. 2014, o možnosti rozhodnout o pohledávce poškozeného týkající se majetkové podstaty, která má být v insolvenčním řízení uplatněna přihláškou, v jiných soudních řízeních, tedy i v trestním řízení, po dobu trvání účinků rozhodnutí o úpadku. Z citovaného ustanovení vyplývá, že nejde-li o řízení uvedená v § 140a IZ [již zahájená soudní a rozhodčí řízení o pohledávkách a jiných právech týkajících se majetkové podstaty, které mají být v insolvenčním řízení uplatněny přihláškou, nebo na které se v insolvenčním řízení pohlíží jako na přihlášené, anebo o pohledávkách, které se v insolvenčním řízení neuspokojují (§ 170)], nelze v jiných soudních nebo rozhodčích řízeních po dobu, po kterou trvají účinky rozhodnutí o úpadku, rozhodnout o pohledávkách a jiných právech týkajících se majetkové podstaty, které mají být v insolvenčním řízení uplatněny přihláškou, nebo na které se v insolvenčním řízení pohlíží jako na přihlášené, anebo o pohledávkách, které se v insolvenčním řízení neuspokojují (§ 170); to neplatí, jde-li o pohledávky věřitelů na náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem nebo na vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem, pokud v trestním řízení o tomto trestném činu byl zajištěn majetek v majetkové podstatě dlužníka. K rozhodnutím vydaným v rozporu s tímto zákazem se v insolvenčním řízení nepřihlíží.

Rozhodujícím momentem z pohledu uplatněného dovolacího důvodu pak byla otázka další existence pohledávky poškozeného (v podobě nároku na náhradu škody způsobené trestnou činností obviněného), pokud ji poškozený nepřihlásil přihláškou do insolvenčního řízení.

Zde nelze souhlasit s tvrzením obviněného, že by s ní mělo být naloženo jako s pohledávkou promlčenou či že by měla zaniknout. Z ustanovení § 416 odst. 1 insolvenčního zákona vyplývá, že osvobození podle § 414 a 415 tohoto zákona [osvobození od placení pohledávek: 1) zahrnutých do oddlužení, v rozsahu, v němž dosud nebyly uspokojeny, 2) věřitelů, k jejichž pohledávkám se v insolvenčním řízení nepřihlíželo, 3) věřitelů, kteří své pohledávky do insolvenčního řízení nepřihlásili, ač tak měli učinit, 4) ručitelů a jiných osob, které měly vůči dlužníku pro tyto pohledávky právo postihu, 5) zahrnutých do oddlužení v rozsahu, ve kterém dosud nebyly uspokojeny, je-li hodnota plnění, které při splnění oddlužení obdrželi nezajištění věřitelé, nižší než 30 % jejich pohledávek, nebo nedosahuje-li nejnižší hodnotu plnění, na které se tito věřitelé s dlužníkem dohodli, pokud insolvenční soud po slyšení dlužníka a insolvenčního správce přesto přiznal dlužníku osvobození podle § 415 insolvenčního zákona] se nedotýká peněžitého trestu nebo jiné majetkové sankce, která byla dlužníku uložena v trestním řízení pro úmyslný trestný čin, a dále pohledávek na náhradu škody způsobené úmyslným porušením právní povinnosti.

V daném případě spácháním zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, 4 písm. d) tr. zákoníku ze strany obviněného lze s poukazem na ustanovení § 416 odst. 1 insolvenčního zákona dovodit, že povinnost nahradit škodu ve výši 900.000,- Kč, uložená obviněnému trestním soudem podle § 228 odst. 1 tr. ř., představuje z pohledu insolvenčního zákona pro poškozeného pohledávku na náhradu škody za obviněným, která byla způsobena úmyslným porušením právní povinnosti. Tudíž obviněný jako dlužník nemůže být v insolvenčním řízení ohledně pohledávky poškozeného představující nárok na náhradu předmětné škody způsobené úmyslným trestným činem osvobozen, a to ani po splnění povinností oddlužení, ke kterému jinak může dojít poté, co řádně a včas splní povinnosti podle schváleného způsobu oddlužení, kdy případně k jeho návrhu insolvenční soud vydá usnesení, jímž dlužníka osvobodí od placení pohledávek, zahrnutých do oddlužení, v rozsahu, v němž dosud nebyly uspokojeny. Pohledávka poškozeného P. K. ve výši 900.000,- Kč za obviněným, ač ji poškozený nepřihlásil do insolvenčního řízení, proto nezaniká po splnění podmínek oddlužení obviněným a

obviněný od jejího placení nemůže být ani osvobozen ve smyslu § 414 až 416 odst. 1 insolvenčního zákona. Její nepřihlášení do insolvenčního řízení poškozeným jako věřitelem obviněného bez dalšího také neznamená, že by měla být promlčena, a může být vymáhána i po skončení oddlužení obviněného.

V uvedeném ohledu proto rozhodnutí odvolacího soudu, týkající se povinnosti obviněného nahradit trestným činem způsobenou škodu, není z hlediska existence hmotně právního nároku poškozeného na náhradu této škody v rozporu s výše uvedenými ustanoveními trestního řádu i insolvenčního zákona.

V neposlední řadě obviněný namítl nadbytečně nepříznivý dopad uložení povinnosti, aby podle svých sil nahradil škodu, kterou trestným činem způsobil podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku, která má vliv na výsledné rozhodnutí soudu o tom, zda se ve zkušební době osvědčil. Obviněný má za to, že nedisponuje možností dostát takto uložené povinnosti, není-li oprávněn libovolně nakládat s penězi mimo režim povoleného oddlužení a není proto schopen během zkušební doby, která se překrývá s dobou trvání oddlužení, škodu hradit. Taková námitka však s odkazem na v dovolání uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. nemůže obstát, neboť shora uvedená argumentace obviněného nemá souvislost s nesprávným právním posouzením skutku, nebo jiným nesprávným hmotně právním posouzením. Ve smyslu citovaného dovolacího důvodu lze například namítat, že obviněnému měl, nebo naopak neměl být uložen úhrnný, souhrnný či společný trest apod. S odkazem na něj však nelze napadat nepřiměřenost uložení povinnosti, aby podle svých sil nahradil škodu způsobenou trestným činem ve smyslu § 82 odst. 2 tr. zákoníku.

Nad rámec uvedeného lze ale konstatovat, že pokud byla podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku obviněnému uložena povinnost, aby podle svých sil nahradil škodu, kterou trestným činem způsobil, v době trvání účinků schválení oddlužení plněním splátkového kalendáře, je nutno při zkoumání, zda obviněný vyhověl uloženým podmínkám podmíněného odsouzení ve smyslu § 83 odst. 1 tr. zákoníku, náležitě přihlídnout k jeho reálné možnosti disponovat se svým majetkem, respektive k jeho povinnosti naložit s příjmy určenými k plnění splátkového kalendáře způsobem určeným v rozhodnutí o schválení oddlužení. Tato okolnost proto nemůže být přičtena k tíži obviněného, neboť možnost hradit škodu podle jeho sil po dobu trvání oddlužení je ztížena, k čemuž je třeba při individuálním posouzení splnění podmínek podmíněného odsouzení přihlídnout, a automaticky tak neznamená, že by se při absenci dalších rozhodných skutečností svědčících v jeho neprospěch, nemohl ve zkušební době osvědčit.

Z těchto jen stručně uvedených důvodů (§ 265i odst. 2 tr. ř.) Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného Ing. J. D., jako zjevně neopodstatněné podle ustanovení § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř., přičemž tak učinil v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Předávací vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)

- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)